

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobkyně: J. M.
bytem X

zastoupena advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, Kolín

proti
žalovanému: Ministerstvo dopravy
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2019, č. j. 356/2019-160-SPR/3

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen

„**správní orgán I. stupně**“), ze dne 9. 5. 2016, č. j. MHMP 833858/2016, sp. zn. S-MHMP 19373/2014 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), a toto rozhodnutí potvrdil. Správní orgán I. stupně zamítl prvostupňovým rozhodnutím jako neodůvodněné námitky žalobkyně proti záznamu počtu dosažených bodů v bodovém hodnocení řidiče ve smyslu § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**zákon o silničním provozu**“), a provedený záznam 12 bodů ke dni 28. 12. 2013 potvrdil.

2. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně vydal dne 3. 1. 2014, sp. zn. S-MHMP-DSC 19.373/2013, oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a současně vyzval žalobkyni k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Toto oznámení bylo společně s příslušnou výzvou žalobkyni doručeno do vlastních rukou dne 20. 1. 2014. Dne 29. 1. 2014 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost o prominutí zmeškání lhůty podle § 41 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**správní řád**“). Žalobkyně argumentovala skutečností, že v době doručování oznámení byla pracovně v zahraničí. Součástí podání žalobkyně byly i neodůvodněné námitky proti všem provedeným záznamům bodů v bodovém hodnocení řidiče, zejména proti tomu, kterým bylo dosaženo 12 bodů. Správní orgán I. stupně žádosti o prominutí zmeškání lhůty vyhověl, a to usnesením ze dne 14. 4. 2014, sp. zn. S-MHMP 19373/2014.
3. Žalobkyně se v prvostupňovém řízení bránila tvrzením, že přestupky nespáchala, protože se v době jejich spáchání vždy nacházela na jiném místě. K prokázání svého tvrzení navrhovala provést výslech jejího přítele jako svědka. Dále žalobkyně žádala o doplnění kopií pokutových bloků ve věci veškerých záznamů v evidenční kartě řidiče. Správní orgán I. stupně následně vydal prvostupňové rozhodnutí, jelikož na základě prošetření zapsání bodů dle jednotlivých oznámení o uložení pokuty a rozhodnutí o přestupku obsažených ve správním spise neshledal žádné pochybení.
4. Prvostupňové rozhodnutí napadla žalobkyně blanketním odvoláním. Na výzvu správního orgánu I. stupně žalobkyně podané odvolání doplnila a namítala v něm formální vady prvostupňového rozhodnutí a dále, že jednotlivá oznámení policie o uložení pokuty nemohou být bez podkladových pokutových bloků dostačujícím důkazem pro záznam bodů. Žalobkyně dále uvedla, jakým způsobem mají být vyplněny a jaké náležitosti musí obsahovat pokutové bloky. Žalobkyně namítala i to, že správní orgán I. stupně porušil její legitimní očekávání, když ignoroval rozhodnutí jiných správních orgánů, konkrétně Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen „**KÚ MSK**“), v obdobných věcech, v nichž příslušný správní orgán vyžadoval i doplnění podkladových pokutových bloků. Žalobkyně ve svém vyjádření napadla i jednotlivé pokutové bloky, které dle jejího tvrzení obsahují vady v právní kvalifikaci, nejednoznačně uvedená místa spáchání přestupků či chybný popis skutku.
5. Žalovaný v napadeném rozhodnutí, kterým podané odvolání zamítl, shrnul dosavadní průběh správního řízení a konstatoval, že správní orgán I. stupně rozhodl věcně správně a že nebyl povinen si obstarávat jednotlivé pokutové bloky, protože jednotlivá oznámení o uložení pokuty jsou dostatečnými podklady. Námitky žalobkyně ohledně nedostatků pokutových bloků odmítl jako zcela totožné s námitkami uváděnými právním zástupce žalobkyně i v jiných případech projednávaných žalovaným. Žalovaný se neztotožnil s názorem žalobkyně o porušení jejího legitimního očekávání, když uvedl, že z předložených rozhodnutí jiných správních orgánů neplyne, že by zde existovala ustálená správní praxe

zakládající legitimní očekávání žalobkyně. V řízení o námitkách se nadto uplatní zásada koncentrace řízení. Žalovaný shledal prvostupňové rozhodnutí jako věcně správné a v souladu s právními předpisy.

II. Obsah žaloby

6. Žalobkyně v žalobě namítá, že žalovaný nerespektoval odvolací důvody, nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky a že některé důkazy upřednostnil jednostranně v neprospěch žalobkyně. Žalobkyně nejprve poukazuje na přiložená rozhodnutí odvolacího správního orgánu, KÚ MSK ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, ze kterého plyne, že běžnou praxí odvolacího správního orgánu je posuzování jednotlivých pokutových bloků, zda jsou způsobilé být podkladem pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Žalobkyně tvrdí, že mezi krajskými úřady by měla panovat shodná ustálená praxe v obdobných případech. Tím, že žalovaný nepovažoval za nutné posoudit jednotlivé pokutové bloky, porušil legitimní očekávání žalobkyně.
7. Žalobkyně pak zastává názor, že samotné oznámení policie o uložení pokuty nemůže být dostatečným podkladem pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. To musí být podloženo podkladovým rozhodnutím, aby bylo možné vyloučit lidskou chybu či zvlášť orgánu veřejné moci. K žalobě žalobkyně přiložila i pokutové bloky nesouvisející s projednávanou věcí, na nichž žalobkyně demonstruje, které pokutové bloky jsou vadně vyplněné a které splňují požadované náležitosti. Dále vyslovuje nesouhlas s argumentací žalovaného, že žalobkyně svým podpisem stvrdila správnost a vyslovila souhlas s pokutovým blokem. Dle žalobkyně není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva a není ani možné, aby přestupce nesl za správnost rozhodnutí odpovědnost.
8. Žalobkyně ve své žalobě demonstrativně uvádí i příklady, kdy pokutový blok není způsobitelným podkladem. Je tomu tak podle ní tehdy, pokud není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit, či pokud jsou v rozhodnutí uváděny zkratkovité formulace. Dle žalobkyně musí být z rozhodnutí zřejmé kde, a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít. Uvedené údaje pak mají být čitelné, srozumitelné a přehledné, aby rozhodnutí bylo přezkoumatelné.
9. V žalobě následně žalobkyně rozporuje jednotlivé pokutové bloky, respektive uvádí shodné nedostatky u jednotlivých pokutových bloků. Dle žalobkyně v nich nebyla přesně zjištěna osoba přestupce pro nečitelné či neúplné údaje. Nejsou přesně zjištěny místo a doba spáchání přestupků. Rozporuje i zkratkovité uvádění právní kvalifikace, které znemožňuje přesné určení protiprávního jednání. Namítá i nečitelnost výše udělené sankce, jakož i nezřetelnost podpisu přestupce. Následně žalobkyně shrnuje, že pokutové bloky nejsou způsobitelnými podklady pro záznam bodů, neboť přestupky nejsou konkrétně a jednoznačně vymezeny. Odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39, z něž dle žalobkyně plyne, že v pokutovém bloku musí být jednání konkrétní osoby popsáno natolik jednoznačně a určitě, aby nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V petitu se žalobkyně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání a uložení povinnosti žalovanému uhradit žalobkyni náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve přiblížil dosavadní průběh správního řízení a shrnul argumentaci žalobkyně v žalobě. K ní se vyjádřil v tom smyslu, že zhodnotil všechny podklady pro rozhodnutí v jejich vzájemné souvislosti a považoval je za dostatečný podklad

pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. K námitkám žalobkyně uvedl, že se jedná o typizované námitky, které jsou univerzálně používané právním zástupcem žalobkyně JUDr. Bechyněm, což je žalovanému známo z jeho úřední činnosti. Z důvodu téměř shodného obsahu žaloby a odvolání žalobkyně dále žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se s námitkami žalobkyně vypořádal. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a vyslovení, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání (souhlas žalovaného byl presumován) a vzhledem k tomu, že soud neshledal potřebu provádět dokazování (ve věci bylo možné vycházet jen z podkladů obsažených ve správním spise), rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
12. Žalobkyně učinila předmětem přezkumu rozhodnutí vydané v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu. Dle oznámení správního orgánu I. stupně dosáhla žalobkyně 12 bodů, protože byla v souladu s § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu vyzvána k odevzdání řidičského průkazu. Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemné námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad námitky neodůvodněné, rozhodnutím je zamítne a provedený záznam potvrdí (§ 123f odst. 1 a 3 citovaného zákona).
13. Soud považuje za vhodné úvodem zrekapitulovat dosavadní judikaturní závěry vztahující se k projednávané věci. Předně je třeba zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16, dle kterého se musí rozlišovat mezi řízením „o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku)“ a řízením „o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu“. Předměty těchto řízení jsou zcela odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“
14. V souladu s tímto názorem Nejvyššího správního soudu se správní orgány v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů nezabývají tím, zdali se stal skutek, jenž má naplňovat znaky přestupku, zdali jej spáchal obviněný apod. To je předmětem přestupkového řízení, v němž je vydáno případné podkladové rozhodnutí. Naproti tomu v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů se

správní orgány zabývají pouze tím, zda existuje zákonný podklad pro provedení záznamu, zda byl záznam proveden v souladu se způsobitelným podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu.

15. Jelikož se jedná o řízení, jejichž předmět je zcela odlišný, musí se rozlišovat i mezi námitkami, které lze v těchto řízeních uplatnit, jak podotkl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017 - 57: *„je třeba striktně rozlišovat mezi typem námitek, které může řidič uplatnit v samotném řízení o přestupku, a námitek, které lze uplatnit v řízení týkajícím se pouze provedení bodového záznamu. Řidič může úspěšně brojit proti záznamu bodů pouze tehdy, když nebyly pro záznam naplněny zákonné podmínky vyplývající z § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Musí tedy tvrdit, že vůbec neexistuje pravomocné rozhodnutí o přestupku, případně že mu nebyl zapsán počet bodů danému přestupku odpovídající (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, a ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16). ... Nezákonnost rozhodnutí o přestupku lze totiž napadnout jen oprávněnými prostředky proti tomuto rozhodnutí; je-li rozhodnutí o přestupku pravomocné a srozumitelné a obsahuje-li všechny zákonné náležitosti, je možné na jeho základě záznam bodů provést.“*
16. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále plyne, že oznámení policie o uložení pokuty, dle kterých je prováděn záznam bodů do registru řidičů, nejsou za každých okolností nezpochybnitelným důkazem a podkladem pro příslušný záznam. Zejména vyskytnou-li se relevantní pochybnosti o předložených údajích, je namístě si vyžádat další důkazy, například pokutové bloky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76). Nicméně v rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 - 74, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„tyto závěry [= závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76] nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“*
17. Konečně lze poukázat i na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 26. 9. 2019, č. j. 3 As 298/2017 - 23, který uzavřel, že: *„1) Existence pokutového bloku (či alespoň jeho kopie) není podmínkou sine qua non pro provedení odpovídajícího bodového záznamu; 2) Při provádění záznamu lze vycházet i z oznámení o uložení pokuty, jsou-li v něm uvedeny obligatorní náležitosti vyžadované pro pokutový blok ... 3) Ke zpochybnění skutečností podávajících se z oznámení o uložení pokuty (vyvolávající nutnost dalšího dokazování) nepostačí pouhé tvrzení dotčené osoby, že se toho kterého přestupku nedopustila; tato tvrzení musí být konkretizována a zásadně též podepřena odpovídajícími důkazními návrhy.“*
18. Za této situace v první řadě nelze správním orgánům vytýkat, že se necítily být vázány vydanými správními rozhodnutími KÚ MSK, neboť o způsoblosti jednotlivých oznámení o přestupku jakožto podkladů si učinily vlastní úsudek. Žalovaný tak nepochybil, když se nezabýval předloženými rozhodnutími KÚ MSK, který v přiložených rozhodnutích přezkoumával i jednotlivé pokutové bloky z hlediska jejich způsoblosti pro provedení

záznamu bodů v registru řidičů. Předně z výše citované judikatury plyne, že správní orgány nemají bez dalšího povinnost obstatat pokutové bloky, pokud nemají pochybnosti o správnosti údajů v oznámení policie o uložených pokutách. Tvzení žalobkyně zpochybňující způsobilost oznámení o uložení pokuty být řádným podkladem pro záznam bodů do registru řidičů musí žalobkyně relevantním způsobem doložit. Pokud se tvzení žalobkyně neopírají o věrohodné důkazy, není třeba po správních orgánech požadovat, aby obstarávaly další nadbytečné podklady. V tomto případě má soud za to, že správní orgán I. stupně řádně posoudil podklady dostupné ve správním spise, a to jak jednotlivě, tak ve vzájemné souvislosti. Obdobně postupoval i žalovaný, který poukázal též na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu.

19. Nicméně soud se nemůže ztotožnit s právním názorem žalovaného, opírajícím se rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016 - 35, že řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidiče je ovládáno zásadou koncentrace. Soud k tomu odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2021, č. j. 6 As 174/2019 - 35, v němž rozšířený senát zcela jednoznačně konstatoval, že v judikatuře Nejvyššího správního soudu není sporu o závěru, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů se neuplatní zásada koncentrace řízení. Rozsudek, o nějž se opírá právní názor žalovaného, byl ojedinělým excesem. Avšak i přes svůj právní názor se žalovaný s námitkami žalobkyně uvedenými v odvolání řádně vypořádal, a proto z tohoto důvodu není možné dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí.
20. Námitku žalobkyně o porušení zásady legitimního očekávání je dále třeba odmítnout i z toho důvodu, že legitimní očekávání je možné primárně vztáhnout k rozhodovací činnosti vždy jen jednoho správního orgánu. Jakkoli lze žalobkyni přisvědčit v tom, že je žádoucí, aby krajské úřady (správní orgány obecně) rozhodovaly bez důvodných rozdílů, každý správní orgán rozhoduje v individuální a zcela konkrétní věci. Legitimní očekávání nelze založit v případech skutkově odlišných. Soud si nemůže udělat celistvý obrázek o stavu věci projednávaných před různými správními orgány, když má k dispozici pouze kopii rozhodnutí. Bez znalosti celého správního spisu si není možné učinit komplexní úsudek. Žalobkyně ani konkrétně neuvedla, v jakých okolnostech se její případ s doloženými případy shoduje a liší.
21. Žalobkyně dále tvrdí, že správní orgány pochybily, když si nevyžádaly a nepřezkoumaly jednotlivé pokutové bloky, jelikož oznámení policie o uložení pokuty nemůže být dostatečným důkazem. I tuto námitku žalobkyně je třeba odmítnout. Z výše citované judikatury plyne, že oznámení policie o uložení pokuty jsou způsobilými podklady pro záznam bodů do registru řidičů. Jen v případě relevantních pochybností si správní orgány musejí opatřit důkazy další. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 1/2015 - 33, pak výslovně vyjádřil, že *„správní orgán má za povinnost opatřit další důkazy o tom, že byl spáchán přestupek dle popisu v oznámení, pouze vyskytnou-li se pochybnosti, že řidič přestupek spáchal. Tyto pochybnosti mohou vyvstat na základě řidičových konkrétních či podložených tvrzení nebo na základě pochybností pramenících z kvality oznámení o uložení blokové pokuty.“*
22. Otázka, zda je vždy nezbytné vyžadovat vedle oznámení přestupku i originály pokutových bloků, byla později předložena i rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 23. 4. 2021, č. j. 6 As 174/2019 - 37, odmítl svou pravomoc v předložené věci rozhodnout s tím, že Nejvyšší správní soud dosud ve své judikatuře nedospěl k obecnějším závěrům, které by byly v tomto ohledu v rozporu. Rozšířený senát pak

jednoznačně uvedl, že v žádném z dotčených rozsudků „*není uvedeno, že by o námitkách mělo být rozhodnuto vždy jediné na základě vyžádaných pokutových bloků, popř. že by naopak vždy postačovalo vyhodnotit oznámení o přestupku.*“ (pozn. zvýraznění doplněno). Jinými slovy řečeno, z citovaného usnesení rozšířeného senátu je zřejmé, že nezbytnost vyžádání si originálů pokutových bloků bude vždy záviset na konkrétních pochybnostech identifikovaných v jednotlivých případech a povaze tomu odpovídajících námitek.

23. Soud má za to, že v projednávaném případě se žalobkyni nepodařilo tvrdit a prokázat takové skutečnosti, které by zpochybnily způsobilost oznámení policie o uložení pokuty být podkladem pro záznam bodů v registru řidičů. Jak v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, tak v žalobě žalobkyně brojila proti pokutovým blokům šablonovitými a paušalizujícími námitkami. Soud se v tomto případě opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019 - 44, který se týká obdobné věci, v níž vystupuje jako právní zástupce též JUDr. Bechyně, a v němž je v návaznosti na citované usnesení rozšířeného senátu konstatováno: „*Jak přitom nyní rozhodující senát uvedl již v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 25, kterým se v této věci obracel na rozšířený senát, námitky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, lze hodnotit jako nevěrohodné a pro přijetí tohoto závěru ani není třeba, aby správní orgány musely vyžádat originály pokutových bloků. Rozšířený senát v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 35 konstatoval, že dosavadní judikatura tomuto výkladu nebrání... Nejvyšší správní soud proto na tomto právním názoru nadále setrvává a souhlasí se stěžovatelem, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí magistrátu uplatnil paušální námitky, které stěžovatel mohl vypořádat, aniž by si k tomu musel vyžádat pokutové bloky. Žalobce zpochybnil prakticky všechny náležitosti pokutových bloků (vymezení osoby přestupce, popis skutku, právní kvalifikaci, výši uložené sankce, místo vydání rozhodnutí, údaje o oprávněné osobě, datum vyhotovení a převzetí žalobcem, podpis žalobce), a to ve vztahu k oběma pokutovým blokům zcela shodně. Za této situace lze bez dalšího vyhodnotit žalobcovy námitky jako paušální, typizované, a tudíž a priori nevěrohodné. Trvat za této situace na tom, aby správní orgány všechny bloky vyžádaly a zkontrolovaly, by z námitkového řízení učinilo řízení oficiózní, jakým zjevně není.*“
49. Také v nyní projednávané věci žalobkyně šablonovitým způsobem zpochybnila v podstatě veškeré náležitosti pokutových bloků. Všem pokutovým blokům vytýká společně a zcela paušálně absenci údajů o osobě přestupce, neboť tyto údaje jsou nečitelné či scházejí. Přezkoumatelným způsobem podle ní není uvedena doba a místo spáchání přestupku – z popisu skutku nevyplývá jednoznačná skutková podstata. Dle žalobkyně rovněž nebylo možné určit údaj o právní kvalifikaci, z níž nevyplývá jednoznačné určení konkrétního bodu či písmene daného ustanovení. Zřetelně nebyla uvedena ani výše uložené sankce ani místo vydání pokutovaného bloku, resp. údaje o oprávněné osobě. Z předmětných rozhodnutí (pokutových bloků) nejsou podle žalobkyně zřetelná ani data jejich vyhotovení, stejně jako podpis přestupce, který prokazuje souhlas s projednáním věci v blokovém řízení.
50. Soud k této argumentaci především podotýká, že žalobkyně jí zpochybněné pokutové bloky, které měla s ohledem na povahu vznesených námitek nepochybně k dispozici, soudu vůbec nepředložila, přestože jí bylo jasné, že tyto se ve správním spise nenacházejí. Namísto toho předložila zcela jiné a s věcí nesouvisející pokutové bloky (viz výše). Z toho je zjevné, že své námitky vznáší v zásadě účelově a nikoli s cílem řádného soudního přezkumu způsobilosti pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů. Věrohodnost a relevanci těchto námitek ostatně snižuje i ta skutečnost, že je žalobkyně vznáší bez jakékoliv individualizace ve vztahu k obsahu jednotlivých pokutových bloků.

24. Nad rámec pak soud konstatuje, že mnohé z namítaných vad pokutových bloků, nejsou pro projednávanou věc podstatné a mnohdy se ani nutně nejedná o vady – v tomto směru představuje základní náležitosti podkladu (pokutového bloku) jen údaj o osobě přestupce, skutkové podstatě přestupku (popisu skutku) a datum nabytí právní moci, popř. datum vydání pokutového bloku. Kromě toho pak vady nutně nepředstavují ani žalobkyní namítané zkratkovité formulace při popisu skutku či zkratkovitě uvedená právní kvalifikace. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 4. 2018 shrnul, že: „*Ani stručné, resp. zkrácené formulace na blocích nevyvolávají nemožnost vycházet z předmětných bloků. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 – 39, vyplývá, že „při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Podstatné je, aby konkrétní jednání osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to ničeho nemění.“* Obdobně srov. i závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20.
25. Konečně pro úplnost soud dodává, že na výše uvedeném nemohla nic změnit ani zcela obecná argumentace žalobkyně v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, podle níž uvedené přestupky (patrně všechny?) ani nespáchala, neboť vždy byla na jiném místě; to navrhovala prokázat svědeckou výpovědí svého přítele. Ani toto tvrzení dle soudu dostatečně nezpochybňuje oznámení o uložení pokuty jako podkladu pro záznam bodů do registru řidičů. V rozsudcích ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 - 74, ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016 - 32, či ze dne 23. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016 - 35, Nejvyšší správní soud vyslovil, že ke zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty nemůže dojít bez dalšího vždy, když řidič obecně namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Správní orgán v takovém případě musejí zkoumat kvalitu tvrzení řidiče a i kvalitu oznámení o uložení pokuty.
26. Žalobkyně svá tvrzení nijak nerozvedla a nekonkretizovala ve vztahu k jednotlivým přestupkům (např. kde se v době jejich spáchání nacházela), obecně pak poukázala na výslech svého přítele, k němuž však rovněž nic bližšího neuvedla (např. jeho jméno). Žalobkyně tak zůstala ve zcela obecné a paušální rovině – její argumentace proto vyznívá účelově. Zvláště pokud jednotlivá oznámení vyhotovily různé orgány Policie ČR (OHS Vinohrady, Dopravní inspektorát Praha 4, Dálniční oddělení Mirošovice) a také Městská policie hlavního města Prahy, nikoli orgán jediný. Bylo by proto absurdní, aby všechny tyto orgány žalobkyni nesprávně označily za pachatele přestupku (ať již omylem či účelově); účelovost její argumentace podtrhuje i skutečnost, že předmětné podání bylo psáno zjevně šablonovitě v mužském rodě. Soud konečně zdůrazňuje, že ani v odvolání ani v žalobě v tomto směru žalobkyně již žádnou argumentaci nevedla a naopak zpochybňovala jednotlivé údaje na pokutových blocích. Pouhé tvrzení žalobkyně o tom, že přestupky nespáchala z důvodu, že byla na jiném místě, tak nemohlo bez dalšího odůvodnit závěr o nezpůsobilosti oznámení o uložení pokuty být podkladem pro záznam bodů.
27. Žalobkyně ve své žalobě zpochybňuje i tvrzení žalovaného ohledně podpisu přestupce na pokutovém bloku. Dle žalobkyně není možné, aby právní laik nesl odpovědnost za správnost pokutových bloků. Soud konstatuje, že žalobkyně neměla povinnost pokutové bloky podepisovat. Pokud by nesouhlasila s takovým vyřízením věci, mohla být předmětná věc projednána v klasickém přestupkovém řízení.

28. Soud má proto na základě výše uvedeného za to, že oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení je v projednávané věci dostatečným podkladem pro zápis bodů do registru řidičů. Soud ověřil, že ve správním spise je založeno osm oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dnů 19. 9. 2008, 2. 12. 2008, 31. 3. 2009, 9. 3. 2011, 29. 11. 2011, 17. 12. 2012, 5. 4. 2013, 31. 12. 2013, a jedno rozhodnutí o přestupku ze dne 29. 7. 2013. Uvedená oznámení a rozhodnutí odpovídají závěrům, které učinil správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí, na které lze odkázat. Daná oznámení a rozhodnutí obsahují jednoznačné označení žalobkyně, místo a čas spáchání přestupku, konkrétní vymezení skutku, právní kvalifikaci a čísla příslušných pokutových bloků. Soud je proto pokládá za podklady způsobilé pro záznam bodů do registru řidičů podle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu. Nutno podotknout, že žalobkyni se nepodařilo zpochybnit věrohodnost údajů v nich uvedených.
29. Lze shrnout, že jednotlivá oznámení a rozhodnutí představují dostatečný podklad pro záznam bodů do registru řidičů. Jak prvostupňové rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak napadené rozhodnutí žalovaného splňují nároky, které jsou na ně právními předpisy kladeny.

V. Závěr a náklady řízení

30. Městský soud v Praze tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěšná nebyla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. června 2021

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu